

men Magtens Jernhaand lader sig ikke ret vel forene med disse friere Former. Men, idet man nu — og jeg for mit Bedkommende skal villigt gjøre det — respecterer og vel kan forklare sig en saadan Anskuelse, saa følger nu deraf slet ikke, at den enten i Almindelighed eller i sin særdeles Anvendelse paa os, og det i dette Dødblik, har den Gyldighed, som den ærede Taler vil lægge deri. Jeg maa tilstaae, at jeg troer, at af de usalige Wildfarelser, hvori Mange af vore saakaldte Statsmand befinde sig for Dødblikket, er ikke den den mindste, der gaaer ud paa, at Hertugdømmernes Regjering og Hertugdømmernes Tilknøytning til Danmark skulde kunne opnaaes og bevares bedre ved at stille Friheden i Danmark i Baggrunden, end ved at gaae den modsatte Vej. Jeg troer, at dette har sin Berettigelse, dersom man ved Hertugdømmerne og Hertugdømmernes Folk kun vil tænke sig Hertugdømmernes Aristokratie; men dette er en Tanke, som neppe er velbegrunder, som allermindst er forklarlig her og for os, som have oplevet netop hvor det fører hen at knytte sig hovedsagelig til Privilegier og Classinteressers. Jeg troer, at det staaer saaa fast, at det er saaa langt fra at berede Fremtiden, navnlig med Hensyn til Monarchiets andre Landsdele, Bønskeligheder, at vi holde fast paa det, den ærede Taler kaldte „de friere Former,“ at det meget mere er en Betingelse for, at denne Fremtid, denne Sammenknøytning nogenstunde vil komme tilstede; og hvad de ydre Forhold angaaer, der omgive os, saa paastaar jeg ligesom, at der ikke vilde kunne findes nogen Engländer, der jo vilde føle sig oprørt, dersom han kunde troe, at vi et eneste Dødblik kunde antage, at den Hærmagt, der befinder sig i Nærheden af vore Grændser, kunde ville med en eneste Tanke blande sig i eller tiltage sig Myndighed i disse vore reent indre Anliggender. Jeg er vis paa, at hvad man hører og maaskee hører i modsat Retning, ikke kan være sandt og ikke er grundet. Men i ethvert Tilfælde foreligger der en bestemt Pligt, efter min Opfattelse af vor Stilling, den nemlig, at vidne: er der Mistillid, eller er der ikke Mistillid tilstede imod Ministeriet, og, naar man føler denne Mistillid, er det ikke længere

tilladt at tilbageholde sit Vidnesbyrd derom. Det er i denne Stilling — jeg gjentager det —, at jeg befinder mig, og det er en fuldkommen berettiget Stilling; thi jeg har i den Mand, der har stillet sig i Spidsen for denne Sag, en saa god Mand, som blot i noget Tilfælde kan være tilstede i nogen lignende Sag. Jeg skal indskrænke mig hertil.

Friis: Da det nu synes, at Sagen nærmer sig til Afstemning, kan jeg ikke lade det gaae dertil, uden med meget saa Ord at gjøre Rede for, hvorledes jeg agter at stemme. Jeg agter nemlig at stemme mod Adressen; men jeg ønsker ikke, at dette maa blive forstaaet saaledes, som om jeg derved erkjender nogen Tillid til Ministeriet. Under de Forhandlinger, der ere foregaaede i begge Thing om Forandringer i Grundloven, har den hele Forsamling staaet i en saadan Modsetning til Ministeriet, at deraf alene kan hentes Beviis for, hvorledes Forsamlingen staaer til det ærede Ministerium, og jeg finder derfor, at en Adresse er overflødig. Det er mig altsaa fra mit Standpunct meget usikkert, at en saadan Adresse er indbragt; men den foreligger nu engang, og enhver Rigsdagsmand, som ikke kan lade sig nøie med at sige: „Jeg stemmer ikke“, maa altsaa give en bestemt Udtalelse for eller mod Sagen. Jeg har allerede sagt, at jeg vil stemme mod Adressen; men jeg gjør det, fordi jeg, ligesom i Adressen, seer op til vor Konge. Jeg troer, at vor Konge ved sin Visdom vil raade og ramme det Rette, uden at der indgives nogen Adresse, og det er det, der bevæger mig til at afgive min Stemme saaledes, som alt forklaret.

Da Ingen videre begjærede Ordet, gif man over til Afstemning, hvorved

Forslag af Boserup:

At Begyndelsen af den 2den Sætning i 1ste Linie: „De ene kan“ omredigeres til: „Deres Majestæt ene kan“ vedtoges uden Afstemning som Redaction.

Adressen med den nu vedtagne Forandring oplæstes derpaa saalydende: